

RUUSKANEN-RUUSKA SUKUSEURAN

SUKUVIESTI No 3

Tahkovuori, Kinahmi, Pisa, Aholansaari ja Syväri ovat useimmille jo koulusta tuttuja paikannimiä. Useimmat osaavat sijoittaa paikat Nilsiiän - todennäköisesti ainakin nuoremman väen keskuudessa Tahkovuoren ansiosta. Nykyään Nilsiiä onkin vahvasti matkailusta elävä kaupunki. Tahkovuori ympäristöineen on jatkuvasti kasvava monipuolinen talviurheilukeskus, jossa viihtyy kesälläkin. Aholansaari, herännäisjohtaja Paavo Ruotsalaisen koti puolestaan kutsuu hiljentymään, herännäisseuroihin tai vaikkapa rippikoululeirille. Kinahmi ja Pisa ovat kvartsiseläniteitä, joiden laelta näkyy huikeita savolaisia maisemia esimerkiksi runsassaariselle Syvärille. Ensi kesänä Nilsiiä on myös Ruuskanen-Ruuska sukuseuran kokoontumispaikka.

Sukuseuran hallitus tutustui elokuisen kesäkokouksen yhteydessä tulevaan kokous- ja majoituspaikkoihin. Hyvältä vaikutti; Nilsiiä on ympäristöltään sopiva ja ainutlaatuinen kokouspaikka. Millaiseksi kokouksemme anti tulee muodostumaan, riippuu meistä itsestämme - Rantasalmen kokous antoi viitteitä, että tulemme pitämään keskustelevaisen kokouksen. Pidämme valmisteluissa yhtenä ohjenuorana sitä, että virallisten asioiden lomassa on aikaa tavata tuttuja ja tehdä uusia tuttavuuksia suvun keskuudessa.

Viime sukuviestissä julistettiin kilpailu sukuseuran vaakunan aiheeksi. Ehdotuksia tuli kolmelta suvun jäseneltä. Heille kuuluu jo nyt lämpimät kiitokset arvokkaasta työstä. Ehdotusten pohjalta heraldikko Harri Rantanen valmistelee

mallia eteenpäin ja Nilsiiän kokouksessa saamme nähdä lopputuloksen.

Sukuseuraan kuuluu tällä hetkellä 175 jäsentä. Tähän osallistumiskisaan on jatkuva ja avoin kutsu. Sanan vieminen sukuseura-asiasta eteenpäin sujuu parhaiten jo sukuseurassa jäsenenä olevilta.

Palaan vielä Nilsiiän kierrokseemme. Suurin osa isäni suvusta on kotoisin Nilsiiästä ja olen sinne tehnyt monet kyläreissut lapsuudessa. Seutu silloisine asukkaineen oli minulle suhteellisen tuttu - tai ainakin näin luulin. Kuinka ollakaan, lapsuuden aikaiset mielikuvat olivat kovin, kovin erilaiset verrattuna siihen, mitä nyt muutamia kymmeniä vuosia myöhemmin näin ja hyvien oppaiden toimesta kuulin. Eikä erilaisuus johtunut pelkästään siitä, että ympäristön mittasuhteet olivat muuttuneet. Tarinat ja suvun historia lokahtelivat omiin uomiinsa paikallishistorian ja yhteiskunnallisen kehityksen kanssa. Mielikuvat suvun asuinsijoista ja oloista jäsenyivät aikuisen ymmärryksen avulla. Asiat saivat merkityksiä, joita lapsena ei ymmärtänyt. Mikä parasta, lapsuudessa moneen kertaan kuullut nimet ja paikat yhdistyivät toisiinsa ja liittyivät uudella tavalla omaan ja läheisten elämään.

Itse asiassa tätähän sukuseurankin työ on, jo elettyjen asioiden liittämistä nykyhetkeen. Se on oman paikan löytämistä niin suvussa kuin suvullekin.

Pirkko Ruuskanen-Parrukoski

HALLITUKSEN KOKOUKSEN ASIOITA

Hallitus kokoontui Siilinjärvellä elokuussa ja teki kokouksensa yhteydessä kiertoajelun Nilsiässä suvun vanhoilla asuinalueilla mm. Asko Ruuskasen kotitalossa ja Vaivionniemellä. Samalla kävimme Nilsiän kirkonkylässä katsastamassa ensi kesän kokouspaikkoja.

Uusia jäseniä oli kesän aikana tullut 24 henkilöä, jotka hyväksyttiin seuran jäseniksi. Jäsenten määrä on nyt noussut 175:en. Elokuun jälkeen on liittynyt muutama jäsen lisää, jotka hyväksytään seuraavassa marraskuussa pidettävässä hallituksen kokouksessa.

Vaakunaehdotuksia tuli määräraikaan mennessä kolmelta henkilöltä yhteensä neljä ehdotusta. Hallituksen valitsema vaakunatoimikunta oli pyytänyt ehdotuksista lausuntoa heraldikko Harri Rantaselta, joka piti tehtyjä ehdotuksia kehityskelpoisina. Heraldikko oli ehdottanut, että tehdyistä ehdotuksista tehtäisiin yhdistelmä vaakunan aiheeksi.

Hallitus päätti antaa vaakunatoimikunnalle valtuudet jatkaa vaakunan kehittelyä eteenpäin, kunhan ehdotusten tekijöiltä saadaan suostumukset heidän tekemiensä ehdotusten jatkokäsittelyyn. Tavoitteena pidetään, että ensi kesän sukukokoukseen mennessä hallituksella olisi valmis ehdotus sukuseuran vaakunaksi.

Sukuseurojen Keskusliiton kokoukseen valittiin seuran edustajaksi Markku Ruuskanen ja varalle Pirkko Ruuskanen-Parrukoski.

Sukuseuran ensi kesänä pidettävän kokouksen valmistelusta hallitus totesi, ettei ohjelmaan ole tässä vaiheessa tarvetta tehdä muutoksia. Avoinna olevia asioita ovat oheisohjelmaksi kaavailtujen ooppera- ja kesäteatteriesitysten toteutuminen.

Hallituksen kokouksen jälkeen tuli tieto, että juhlapuhujaksi kaavailtu professori Antti Lappalainen oli menehtynyt syyskuussa kotonaan Espoossa. Hallitus käsittelee juhlapuhuja-asiaa seuraavassa kokouksessaan.

Hallitus merkitsi tiedoksi, että Sukuseurojen Keskusliitto järjestää Helsingissä Karjala-talolla sukutapahtuman 18.-21.10.2007.

Hallitus päätti hankkia sukututkimusta ja seuran jäsenten ja muiden sukulaisten haastatteluja varten keskihintaisen nauhurin.

Sukuseurojen Keskusliiton jäsenetuna

Sukuseuran jäsenet voivat tilata Sukuseurojen Keskusliiton jäsenlehden Sukuviestin jäsenetuhintaan 22 € / vuosikerta Keskusliitolta osoitteesta:

Savilankatu 1 b, 00250 Helsinki, puhelin. 09-4369 9450 tai sähköpostilla: toimisto(at)suvut.fi

Seuran jäseneksi liittyminen

Ruuskanen-Ruuska-sukuseuran jäseneksi voi liittyä sukuun kuuluva 15 vuotta täyttänyt henkilö, joka maksaa sukuseuran kokouksen päättämän jäsenmaksun. Jäsenmaksu on tällä hetkellä 25 euroa / vuosi.

Jäsenmaksu maksetaan sukuseuran pankkitilille Nordea pankissa numero 128035-41572.

Sihteeri Markku Ruuskaselta voi pyytää viitenumeron jäsenmaksua varten. Sihteerin puhelinnumero on 050-572 9534 ja email: markkuj.ruuskanen (at) kolumbus.fi. Sihteeriltä saa myös sukutietolomakkeita.

Jos jäsenmaksun suorittaa kerralla viisitoistakertaisena, pääsee seuran ainaisjäseneksi, jolta ei sen jälkeen peritä enää uusia jäsenmaksuja.

Sukuseuran hallitus hyväksyy jäsenet kokouksissaan.

Sukututkimuksen tilanne

Sukulelvityksiä on tehty yhteensä 31 eri Ruuskasen ja Ruuskan sukuhaarasta. Selvityksiä on tarkastettu tämän vuoden aikana siten, että kaksi Nilsiä sukuhaaraa ja yksi Rantasalmen sukuhaara on vielä työn alla.

Tarkastetut tiedot on siirretty sukuseuran nettisivulle osoitteessa <http://www.suku.1g.fi/>

Tietoja sukuseuran nettisivulla on noin vuoteen 1900 saakka. Uudempien tietojen julkaisemista rajoittaa henkilötietolaki.

Ruuskanen kiskaisi 87,88

Helsingin Sanomat 17.9.2007: Berliini. Miesten keihäänheitto oli yleisurheilun Kultaisen liigan kenties kiehtovin laji, vaikka mennyttä suvea tutkisi sinivalkoisin silmilasein. Ai miksikö ?

Siksi, että siinä oli todellisen kaksinkampailun maku, kun Tero Pitkämäki ja Andreas Thorkildsen kamppailivat kuudessa osakilpailussa. Pitkämäki otti neljä voittoa ja norjalainen kaksi voittoa.

Ensi kesänä kilpailu sen kuin kiristyy. Sitä toivoo ainakin Pitkämäki, jonka silmät säihkyivät innosta, kun hän kuuli Antti Ruuskasen ennätyskiskaisusta 87,88 sunnuntaina Savonlinnassa.

----- MM-yleisurheilujoukkueen varamies Pielaveden Sammon Antti Ruuskanen kiskaisi Savonlinnassa Itä-Suomen keihäscupissa enätyksensä 87,88. Sillä Ruuskanen kohosi kauden maailmantilastoissa viidenneksi. Ruuskasen aiempi ennätys oli 84,02 viime vuodelta. Suomen kaikkien aikojen tilastossa Ruuskanen nousi kuudenneksi. Ruuskasta pidemmälle ovat suomalaisista heittäneet Aki Parviainen, Tero Pitkämäki, Seppo Rätty, Matti Närhi ja Juha Laukkanen.

Ruuskanen 23 v. oli pronssilla junioreiden (19-v.) EM-kisoissa Tampereella ja hopealla nuorten (22-v.) EM-kisoissa Erfurtissa 2005. ----- Myöhemmin todettiin, ettei Antin keihästulos 87,88 ollut tilastokelpoinen, kun Tanhuvaaran kenttä loppui kesken ja keihäs ylitti kentän rajan.

Antti kuuluu nykyisen Siilinjärven Kasurilasta lähtöisin olevaan Juho Matinpoika Ruuskasen sukuhaaraan.

Sukukokous Nilsin Liikuntatalolla 26.-27.7.2008 klo 13.00

Ennakkotietoa järjestelyistä

Sukuseuran hallitus edellisessä kokouksessa käsitteli myös seuraavaan sukukokoukseen liittyviä asioita ja päätti mm, että ryhdytään ilmoittamaan jäsenlehdessä tapahtumasta ihan sen mieleen painumisen johdosta. Skannasin koneellani puhelinluettelosta Nilsin kartan ja merkitsin siihen tärkeimmät tapahtumakohteet. Taikuri on lupautunut jopa "viilaamaan" ohjelmistoaan meille sopivaksi. Kesäteatteria on myös ohjelmistoon tarkoitus saada, sitä esitetään Nilsissä kuitenkin kahdessa eri paikassa, eikä muutenkaan näytelmästä ole tarkempaa tietoa, joten sen tiedottamisen jätin myöhempään ajankohtaan. Samoin oopperaa on Louhosareenalle luvattu lauantaiksi, mikäli sitä ensi kesänä yleensä esitetään. Rahapulan takia pahalle näyttää ja lehtitiedon mukaan Opera Cava on sanoutunut irti tulevan kesän oopperaesityksistä Nilsin Louhosareenalla.

Nilsin kirkonkylällä keskeisellä paikalla oleva suuri kivikirkko on hyvä "maamerkki" kokouspaikan löytymiselle. Pidempimatkalaiset voivat alkaa varailla myös yöpaikkoja mieltymysten mukaisesti Tahkovuorelta, Aholansaaresta tai vaikkapa naapurikunnasta maaseutumajoituksesta. Majoituspaikkojen nettilinkit ovat liitteenä tämän kirjoituksen jatkeena.

Tahkovuoren majoituksen keskusvaraamon kanssa olen sopinut, että ilmoittamalla varauksen yhteydessä kuuluvansa Ruuskanen-Ruuska sukuseuraan, niin majoittavat suhteellisen lähelle toisiamme hotellihuoneeseen tai mökkeihin. Varsinaisia alennuksia ei yön tai kahden majoittumisesta lupailtu, sillä kesäisin on kuulemma huomattavasti alemmat hinnat talvimajoittumiseen verrattuna ja huoneita takuuvarmasti saatavissa.

Ruokailu ja kahvitaukotilat ovat liikuntatalon kanssa samalla tontilla olevalla viereisellä koululla. Molemmille päiville on tilaus jätetty liha- ja keittoruuista (esim. kalakeitto). Lauantaina ruokailu aloitetaan klo 11.00, sunnuntaina Jumalanpalveluksen

jälkeen noin klo 11.30. Kaksipäiväiseen sukukokoustahtumaan ruvetaan ottamaan ilmoittautumisia vastaan ensivuoden puolella, osallistumishintatiedot tulevat samalla.

Äidit ja isät, muistakaahan, tämän sukukokouksen teemana on, että "lapset ja nuoret mukaan."

Asko Ruuskanen

Majoitus- ja matkailupalveluja:

Nilsin kaupungin kotisivu <http://www.nilsia.fi/>
Linkin "matkailu" alta löytyy kaikki kaupungin alueella olevat matkailu-/majoituspalvelut puhelinnumeroineen ja internetlinkkeineen

Nilsin Tahkovuori <http://www.tahko.com/>
Tässä erikseen Tahkovuoren sivu, puh. 017 481 400.

Tässä erikseen Aholansaaren sivu
Nilsin Aholansaari www.aholansaari.fi

Majoituspalveluja naapurikunnissa Majoitusta Juankoskella

<http://www.juankoski.fi/etusivu.html> linkin "Matkailu" alta löytyy kaikki kaupungin alueella olevat majoitus-/matkailupalvelut

Majoitusta Kuopiossa

<http://www.kuopio.fi/> linkin "Matkailu" alta löytyy kaikki kaupungin alueella olevat majoitus-/matkailupalvelut.

Majoitusta Rautavaaralla

<http://www.rautavaara.fi/index.php> linkin "Matkailu" alta löytyy kaikki kunnan alueella olevat majoitus-/matkailupalvelut.

Majoitusta Siilinjärvellä

<http://www.siilinjarvi.fi/index.php> linkin "Matkailu" alta löytyy kaikki kunnan alueella olevat majoitus-/matkailupalvelut.

Majoitusta Varpaisjärvellä

<http://www.varpaisjarvi.fi/index.php> linkin "Matkailu" alta löytyy kaikki kunnan alueella olevat majoitus-/matkailupalvelut.

Nilsiän kirkonkylällä olevat kohdepaikat

- **Sukukokous Nilsiän liikuntatalolla**, osoite Koulupolku 10, ruokailupaikka on samalla tontilla oleva viereinen koulu.
- **Taikuripari Airaksisen esitykset**, osoite Lusperinkuja 11, lauantaina ja tarvittaessa sunnuntaina.
- **Louhosarena**, oopperaesityksistä tämän hetken tiedolla ensikesän osalta ei mitään varmuutta.

RUUSKASIA HELSINGISSÄ

Tmi Kappa-aitan omistajina

Matti Ruuskasen ja Maijaliisa Kuojärven os. Ruuskanen isä oli ylikonduktööri Matti Ruuskanen, joka oli syntynyt helmikuun ensimmäisenä päivänä 1898 Maaningalla. Matilla oli viisi sisarusta, joista Anna Sofia- tai Eenokkia nimisistä sisaruksista haastateltavat eivät muista kuulleen puhuttavan.

Isällä oli Arvid ja Taavetti-nimiset veljet ja Hanna eli Johanna-niminen sisar, joka oli Hämmäläisen kanssa aviossa. Tällä avioparilla oli Eino Hämmäläinen niminen poika ja perhe asui Pöljällä. Hannatäti oli ollut Leningradissa kotiapulaisena ja saanut siellä opin pitokokin ammattiin, jota hän sitten harjoitti Savoon palattuaan.

Eino oli töissä asemamiehenä Helsingissä Sörnäisten asemalla ja joutui siellä työtaturmaan jäätyään junan alle. Siitä hän selvisi kuitenkin hengissä, mutta kuoli myöhemmin toisen tapaturman uhrina kesämökkillään.

Sisarukset muistelivat käyneensä vanhempiensa kanssa Savossa lapsena ollessaan, isällä kun oli VR:n vapaalippu käytössään. Isän luokkatoveri oli Niilekselä-nimeltään ja hänenkin luonaan vierailtiin. Matin muistaman mukaan Savossa käytiin vuoden 1927 paikkeilla. Sisarusten äidinäiti oli työssä Kuopion Lääninsairaalassa ja heidän äitinsä Ida Sofia oli Lapinlahden Tuovilanlahden Tuovisia.

Isän veljellä Taavetilla oli yksi poika, Tauno Tatu Ruuskanen, joka asui Riihimäellä ja harjoitti siellä maansiirtourakointia ja mansikanviljelyä. Tauno oli sisarusten muistaman mukaan heidän isänsä hautajaisissa.

Sisarusten vanhemmat Matti ja Ida olivat tulleet Helsinkiin Savosta 1920-luvulla ja tavanneet Hesperian puistossa pidetyillä laulujuhilla. Avioiduttuaan he asuivat Keiteleentiellä ja Eurantiellä Vallilassa.

Perheen äiti oli eteenpäin pyrkivä ihminen ja hän oli ihastunut Kruunuhakaan asuntoalueena. Äiti kävi lastensa kanssa usein Kruuhuhaassa puistossa ja jutteli talonmiesten kanssa kyselen vapaana olevia vuokra-asuntoja. Näitä ilmoiteltiin portin pielissä olleilla ilmoituksilla.

Perhe muuttikin sitten 1930-luvun alkupuolella Liisankatu 9:än ja vuonna 1935 Maneesikatu 8:an uuteen asuntoon. Vuonna 1941 muutettiin Vironkatu 9:än, jossa asui lähetystöneuvos Kaarlo Ruuskanen. Hänen saksalainen vaimonsa houkutteli perhettä muuttamaan samaan taloon asumaan, ja talosta saatiinkin suuri 214 neliömetrin huoneisto perheen käyttöön.

Marian- ja Rauhankadun kulmaan Mariankatu 15:en, josta Matti muuttikin sitten nykyiseen asuntoon Laivastokadulle. Maija muutti avioiduttuaan Koroistentielle ja asui perheineen sen jälkeen mm. ulkomailta Itävallan Wienissä ja Helsingissä Korkeavuorenkadulla kymmenen vuotta. Korkeavuorenkadun asunnossa asuu tällä hetkellä Maijan tytär ja Maija asuu lähistöllä Raatimiehenkadulla. Maijan pojat asuvat myös lähitalossa.

Toisen maailmansodan aikana Helsinkiä pommitettiin ja Meritullinkadulla oli pommisuoja, jossa oltiin pommituksien aikana turvassa.

Matti kävi kansakoulun Kaisaniemen kansakoulussa ja oppikoulun Helsingin Uudessa Yhteiskoulussa, jota Maijakin kävi Kirkkokatu 10:ssä.

Matti toimi 15-vuotiaaksi tultuaan sotilaspoikana Helsingin ilmapuolustuksessa, kun marsalkka Mannerheim oli kehottanut kaikkia senkin ikäisiä osallistumaan maanpuolustustehtäviin. Lauttasaareissa koulutuksen saatuaan hän osallistui ilmavalvontaan kahden hengen partioissa ja silloin tarkastettiin, että ikkunoista ei näkynyt valoja iltaisin ja ettei kaduilla liikkunut kulkijoita. Ilmavalvojat oli asutettu Lauttasaaren kansakoululle.

Armeijassa ollessaan Matti sai keuhkotaudin ja lääkintöhenkilökuntaan kuulunut eversti antoi elinaikaa enintään kaksi vuotta. Se ennustus ei kuitenkaan pitänyt paikkaansa. Maija osallistui lottatoimintaan myöskin.

Sisarusten isä toimi VR:llä asemamiehenä ja sitten ylikonduktöörinä Helsingissä. Vapaa-aikoiinsa hän hoiteli mm. äidin liikkeen asioita. Sota-aikana piti mm. leikata ja tilittää asiakkaiden jättämiä ostokortteja.

Sisarusten äiti toimi ompelijana ja hän teki Helsingissä tekstiilikauppaa harjoittaneille juutalaisille kauppiaille ompelutöitä. Naisten talvitakkeja ja ulstereita äiti ompeli kotona ja hän oli myös työnjohtajana tehtaassa.

Juutalaisilla oli annettu lupa toimia tekstiilikaupan alalla ja narikkakaupassa.

Heidän myymänsä kankaat oli hyviä ja niiden materiaalit olivat Suomessa erikoisia. Materiaalit olivat myös kestäviä eikä ne olleetkaan halvimpia.

Kauppiaat ehdottivat äidille oman liikkeen perustamista ja liikettä suunniteltiin aluksi Snellmaninkadulle. Sen kuitenkin kauppiaat sanoivat olevan liian syrjäinen paikka ja lopulta saatiin liiketila vuokrattua Kaisaniemenkadulta, jossa toimikin useita tekstiilialan liikkeitä, mm. Jaarin omistama Pukeva. Äidin sanonnan mukaan " Missä vasikka pyörii, sinne karvoja jää", mikä saattoi tarkoittaa sitä, että samalla alalla toimivat liikkeet hyödyttävät toisiaan lähistöllä ollessaan.

Vuonna 1933 liike perustettiin ja se toimi nimellä Tmi Kappa-Aitta. Äiti teki kotona iltaisin ja öisin myytyihin vaatteisiin korjaustöitä ja ne pyrittiin saamaan aina seuraavaksi päiväksi valmiiksi. Erään kerran äidillä oli iso lasti talvitakkeja vietävänä Iso Roobertinkadulle myymälään. Sille matkalle osui Boijen synnytyssairaala, johon äiti menikin Mattia synnyttämään.

Liikkeen toimialan laajennuttua myös miesten vaatteisiin oltiin liikesuhteissa myös Tamperelaisen K.P. Ruuskanen Oy:n kanssa, josta ostettiin miesten vaatteita. Niitä tuli myytäväksi myös Turolta ja Kestilältä.

Toiminnan laajennuttua perheen liikkeessä, jossa Matti ja Maija työskentelivät, oli 13 myyjää ja se toimi kahdessa kerroksessa. Aluksi työpäivät olivat aamukahdeksasta iltaviiteen, mutta siten Jaarin omistama Pukeva pidensi aukioloajan iltakahdeksaan ja tätä oli seurattava. Niinpä työpäivät venyivät aamukahdeksasta, puoliyhdeksästä iltaan kahdeksaan. Liike myytiin sitten vanhempien kuoltua 1969 Seppälälle, jonka ensimmäisenä Helsingin liikkeenä toiminta sitten jatkui.

Matti oli saanut juristin koulutuksen ja hän meni liikkeen myynnin jälkeen Helsingin Raastuvanoikeuteen, jossa hän työskenteli eläkkeelle jäämiseensä vuoteen 1990 saakka. Raastuvassa hän oli suurimman osan ajasta nuoriso-osastolla, jossa jutut joskus paisuivat suuriksi kokonaisuuksiksi, joita ei voinut pilkkoa.

Kerrankin erästä juttua käsiteltäessä se oli pakko saada päätetyksi ja istunto kesti iltayhteentoista saakka. Jutun päätös annettiin seuraavana aamuna klo seitsemän aloitettiin jutun päätöksen lukeminen. Kello yhdeksän aikaan tulivat haastemiehet sanomaan, että seuraavan päivän istuntojen pitäisi alkaa samassa istuntohuoneessa. Jutun päätös luettiin kuitenkin loppuun saakka ennen kuin seuraavan päivän istunto saatiin aloitettua.

Matti avioitui Raili Reinikaisen kanssa ja hänen sukunsa oli asunut Helsingissä jo usean sukupolven ajan. Raili toimi Helsingissä verotarkastajana Uudenmaan lääninverovirastossa. Heille syntyi kaksi poikaa, joista Jukka valmistui mm. ylioppilasmerkonomiksi ja Pekka on toiminut venealalla ja veneenrakentajana.

Maija avioitui Kalervo Kuojärven kanssa, joka oli diplomi-insinööri koulutukseltaan. Hän työskenteli Keskolla koneosastolla ja Rastorissa myöskin. Vuonna 1968 hän perusti oman konsulttitoimiston ja teki liikkeenjohdon konsultointitöitä. Perhe asui välillä mm. Wienissä noin kahden vuoden ajan.

Perheeseen syntyi kolme lasta, joista tytär Reetta toimii taidehistorioitsijana Sinebrychoffin taidemuseossa erikoisalanaan miniatyyrit. Pojat Kari ja Otto ovat ekonomeja ja asuvat sekä työskentelevät Helsingissä. Kummallakin on puoliso samoin kuin tyttärellä, jolla on myös kaksi lasta.

Otto Kuojärvi on puolisonsa Tuulan kanssa tehnyt mailmanympäripurjehduksen Oton rakentamalla veneellä ja purjehdus kesti viisi vuotta. Matka kulki Panaman kanavan kautta Tyynelle Valtamerelle ja sieltä Tahitin, Uuden Seelannin ja Australian kautta Intian valtamerelle, josta Punaisen Meren kautta Eurooppaan takaisin. Pekka Ruuskanen oli mukana purjehduksella Atlantian ylityksessä. Pekka on ollut viemässä muitakin veneitä Atlantin toiselle puolelle.

Matin ja Maijan vanhemmat hankkivat perheelle kesäasunnon Espoonlahden rannalta Kirkkonummen Medvastöstä ja sinne rakennettiin arkkitehti Landströmin suunnittelema funkistyylinen yhdeksän huonetta käsittänyt kesäasunto. Sodan päätyttyä kesäasunto jäi Porkkalan venäläisille vuokratulle alueella ja venäläiset veivät rakennuksen pois hallinta-aikanaan.

Seuraavalla sivulla olevat kuvat on otettu kesäasunnosta. Alemmassa kuvassa Matti Ruuskanen astuu viimeisen kerran kesäasunnon portaita ennen venäläisille luovuttamista.

Vuokra-aikana vanhemmat rakennuttivat uuden kesäasunnon käsin veistetyistä hirsistä Espoon Lövöseen. Vuokrakauden loputtua tontti saatiin takaisin, mutta rakennus oli viety pois. Matti rakennutti 1973 uuden kesäasunnon tontille. Kuojärvillä on kesähuvila Espoon Westendin edustalla olevalla Ådholmen-nimisellä saarella, jonne on noin 10 minuutin venematka Lauttasaaresta.

Veneily on ollut Matin mieluinen harrastus ja hän on toiminut Helsingin Moottorivenekerho ry:n kommodorina vuosina 1962-67 ja 1975-76 ja Suomen Moottoriveneliiton puheenjohtajana vuosina 1968-73. Eläkkeelle jäätyään Matti on osallistunut sotaveteraanitoimintaan. Maijan harrastuksena on ollut veneily ja posliininmaalaukset.

Maataloushommista poliisin töihin Kirj. Asko Ruuskanen

Kirja on omaelämäkerta, poliisihistoriani omalla työsarallani. Se ei ole Kuopion poliisilaitoksen historia, se ei ole Siilinjärven nimismiespiirin historia eikä se ole Kuopion seudun kihlakunnan poliisilaitoksen historia. Se on minun historiani näiden poliisipiirien palveluksessa, lisättynä vajaan kolmen kuukauden historialla Helsingin poliisilaitoksessa.

Ensimmäisen työpäiväni tein Helsingin poliisilaitoksessa 11.11.1966 ja eläkkeelle läksiäiskahvit juotiin Kuopion poliisilaitoksella 29.8.2003. Koko tämä aika, lakkokuukautta lukuunottamatta on täysipäiväistä poliisityötä. Tästä ajasta autopartiossa työskentelyä noin 30 vuotta. Parhaimmat onnistumiseni koin järjestyspartioaikana Kuopion poliisilaitoksessa ja lähipoliisityössä Siilinjärven nimismiespiirissä.

Olen mielestäni kirjassa kuvaillut rohkeasti omia tuntemuksiani ja käsityksiäni, elämyksiä, onnistumisia ja vastoinkäymisiä, siis arkista poliisin työtä sisältäpäin katsellen. Arvioin myös syitä 1990 luvun vaihteeseen ajoittuvaan järjestyksen "yhtäkkiseen" heikkenemiseen Kuopion kaupungissa.

Ensimmäisen kerran lehtien palstoille "pääsin" vajaan puolen vuoden kuluttua virkaurani aloittamisesta. Silloin Savon Sanomien toimittaja teki valokuvaajan kanssa gallupia Kuopion torilla sen kevään aprillipilojen muistamisesta. Viimeisin oli viimeisenä virkapäivänäni, 31.8.2003 koko sivun suuruisena Sunnuntaisuomalaisessa työstäni ja eläkkeelle lähtemisestäni. Tälle välille mahtui hyvin monta muuta lehti uutista ja -juttua. Negatiivisesti työtäni ja asioitani ei tarvinnut uutisoida kertaakaan.

Kirjassani on runsaasti kuvia ja lehtileikkeitä, sivujakin yhteensä 183. Lisätietoja myös kotisivullani. Kirjaa on myynnissä Kuopion museolla Kauppakatu 23, Siilinjärven kirjakaupassa, internetmyynnissä ja tietenkin itselläni osoitteesta asko.ruuskanen (at) kolumbus.fi

Terveisin eläkeläinen, ylikonstaapeli evp. Asko Ruuskanen, puh. 0500 759250

Ilmari ja Eero Ruuskasen perheiden tarina Eero ja Liisa Ruuskasen kertomana

Osa 2

Eero Ruuskasen vanhempien Ilmarin ja Saimin perheeseen syntyi Rantasalmella Metsäpellossa asuessa Eerolle sisar Taimi, joka avioitui Eino Matikan kanssa ja asuu nykyisin Kuopiossa. Vuonna 1937 muutettiin Kolkonpähän, jossa tehtiin myös ns. pussikauppaa. Osuuskaupan pussittamia irtotavaroita myytiin yhdestä huoneesta lähiseudulla asuville. Kauppatavaroina oli myös sahoja ja kirveitä sekä polttoainetta, joka oli lamppuöljyä. Myös veneitä tehtiin Enso-Gutzeitille ja Sulkavan Linkolassa soutuveneitä. Keväällä 1939 muutettiin sitten Savonlinnaan.

Eero muistelee käyneensä isänsä kanssa Vestolassa, jossa Verner-isäntä pyysi häntä syömään karviaisia pensaista. Myös Urho Ruuskasen kotona Vesterilänmäellä käytiin vieraisilla. Siellä Kauko-poika ikävöi ja kyseli, milloin lähdetään takaisin Vestolaan, mistä Urho oli perheineen muuttanut Hiltulan kylään.

Savonlinnaan muuton jälkeen kuorma-autoliikettä harjoitettiin sota-aikana puukaasuautolla. Autot kulkivat puusta tehdyillä pilkkeillä ja mäkien ylitystä varten saatiin yksi litra bensiiniä kuukaudessa. Eero kertoi tänäkin päivänä saavansa puukaasuauton liikkeelle, jos siihen tulisi tarvetta. Nykyisin museokäytössä olevat puukaasuautot ovat kehittyneempiä kuin sodan aikaiset ja niissä on usein toinen vaihtoehtoinen polttoaine.

Eero muisteli ajaneensa myös kotieläimiä mm. porsaskauppias Paukulle. Kerran heidän ollessaan Savonlinnan torilla Paukulle tuli puhelu Kustaa Ruuskaselta Rantasalmen Paunolanmäeltä. Kustaa Ruuskanen tarjoi ostamaan koko neljänkymmenen porsaan lastin, mikä oli Paukullekin harvinaisen suuri tilaus.

Paukku kysyi Eerolta, tunsiko Eero tämän Kustaa Ruuskasen ja oliko Kustaa järjissään näin suuren tilauksen tehdessään. Eero vastasi tuntevansa Kustaan ja pitävänsä tätä järjissään olevana. Niin porsaat vietiin Paunolanmäelle, jossa tilanhoitaja purki porsaslastin ja Eero sai porsaskauppias Paukun kanssa ruokailla sillä aikaa talossa. Kustaa oli kertonut sianlihan hinnan olevan hänen tietäkseen noususuunnassa ja siksi ostaneensa porsaat kasvatettaviksi.

Kuorma-autolla ajettiin halkoja Savonlinnaan, kun puilla lämmitys oli yleisin lämmitystapa siihen aikaan. Halkopuita ajettiin myös Ensolle Hyypiänniemeen rantaan, josta ne kuormattiin laivoihin. Petko-nimiselle tehtaalle ajettiin myös tervaspuita.

Talvella ajettiin lumia kiinteistöiltä ja roskien ajoa hoidettiin myös. Kiinteistöjä oli enimmäkseen hoidettavina 42 kappaletta. Kuorma-autoliike siirtyi Ilmarilta Eerolle, joka harjoitti autoilua eläkkeelle siirtymiseensä saakka. Lumien ajoa varten hankittiin myös kuormaaustraktori. Erikoisena kuljetuksena oli Kansan Teatterin kuljetukset, kun teatteriseurue kierteli maakunnassa. Seurueen kuljetusta varten tehtiin koppi näyttelijöitä varten ja lavasteet kuormattiin auton lavalle. Auto oli pidettävä aina lämpimänä paluumatkaa varten.

Kuorma-autoina oli ensin Ford-merkkinen vuosimallia 37 ollut auto. Sitten oli vuosimallia 1938 ollut Chevrolet-merkkinen bensiinikoneella käynyt auto. Sen jälkeen saatiin Englannista useita Bedford-merkkisiä kuorma-autoja. Traktorin merkki oli David Brown.

Eero avioitui 52 vuotta sitten Savonlinnan Kalkkuinniemiellä syntyneen Liisa Seppäsen kanssa. Liisan perhe oli muuttanut myöhemmin Olavinkadulle. Liisa on asunut sota- ja opiskeluaikaansa lukunottamatta koko ikänsä Savonlinnassa. Sodan aikana Liisan perhe oli evakossa Laukansaassa, joka nykyisin kuuluu Savonlinnaan. Liisa valmistui kansakoulunopettajaksi ja aloitti opettajan työnsä Pääskylahden koululla. Ammatti muuttui sitten koulu-uudistuksen myötä peruskoulunopettajaksi. Liisa teki pitkän opettajauran Nätkin koululla.

Vuonna 1968 Eero muutti perheineen Alttarkivestä ostettuun omakotitaloon, jota sittemmin on laajennettu. Eeron ja Liisan poika Antti toimii putki- ja ilmastointiurakoitsijana mm. Helsingin seudulla. Hänellä on kolme tytärtä.

Harrastuksistaan Eero kertoo mieluisimpana olevan kalastuksen onkimalla. Hän kertoo aloittaneensa harrastuksen Rantasalmen Kolkonpäässä saatuaan kotonaan käyneeltä kellosepältä pilkkejä onkimista varten. Järvestä lähti sitten 2200 g. painoinen ahven, ja kalastuksesta tuli jatkuva harrastus. Parhaana saavutuksenaan Eero kertoo Iijoella pidettyjen rantaonkinnan 1997 SM-kisojen 10. sijan ja Savonlinnan parhaan miesonkijan arvon.

Sukulaisten kesken Eero kertoo olevan tapana järjestää vuotuiset ongintakisat vuorovuosin jokaisen harrastajan luona. Kisa pidetään talvisodan muistopäivänä 13.3. ja vuonna 2007 kisaan osallistui Sulkavalla seitsemän osanottajaa.

Reserviupseeritoiminta on Eeron toinen harrastus. Hän kertoo olleensa reserviupseeriyhdistyksen hallituksen jäsenenä ja puheenjohtajana. Yhdistyksen toimesta puuhattiin Savonlinnan Laitaatsiltaan siellä tapahtuneen taistelun muistomerkki. Muina puuhamiehinä olivat reserviupseerien puheenjohtaja Leo Rimpinen ja johtaja Erkki Auvinen. Muistomerkin suunnitteli rehtori Pertti Pulkkinen. Mikkelin varuskunnasta saatiin apua muistomerkin pystytykseen. Eero toimi mm. kuorma-autolla tavaroiden kuljettajana. Enso Gutzeitin Lypsyniemen konepajalla tehtiin muistomerkin taulut ja Schaumanilla lipputangot. Kivet veistettiin Kiviveistämö Rautiaisella. Mikkelin varuskunta järjesti muistomerkillä hienon taistelunäytöksen ja on järjestänyt paikalla muitakin tapahtumia.

Eero ja Liisa kertovat käyneensä lomamatkoilla autolla ympäri Eurooppaa ja Venäjälläkin silloisen Neuvostoliiton aikana aina Kaukasuksella asti. Siihen aikaan Neuvostoliiton maaseudulla ei kaikissa paikoissa ollut siltoja vaan jokia jouduttiin ylittämään kahluupaikoilla. Kahvia ei ollut saatavana eikä aina saanut edes teetäkään juodakseen. Pois tullessa Suomen tullista selvittiin kertomalla tullimiehelle matkakertomus Kaukasukselta saakka.

Markku Ruuskanen Eero ja Liisa Ruuskasen haastattelu Savonlinnassa
Tehty 27.12.2006; Eeron täydentämä maaaliskuussa 2007.

Eero ja Liisa Ruuskanen sukuseuran perustavassa kokouksessa eturivissä oikealla

VÄLIETAPILTA SUKUSEURAN PERUSTAMISEEN

Mistä vanhempiemme suvut ovat lähtöisin? Tuo kysymys alkoi askarruttaa vuonna 1993. Veljeni Lasse Ruuskanen siitä alkoi puhua, myös minä kiinnostuin asiasta. Tilattiin sukuselvitykset kirkkoherranvirastoista. Veljeni otti urakakseen äidin puolen suvun ja minä lupasin ryhtyä selvittämään isän sukua, kun jään muutaman vuoden kuluttua eläkkeelle. Vuoden 1998 alusta koitti vapaus. Olin jo katsastanut työväenopiston ohjelmatarjontaa ja löytänyt sopivan aloittelijoille tarkoitetun kurssin ja jatkokurssin. Siitä se sitten alkoi. Helsingissä on tutkimusmateriaali eli kirkonkirjat saatavilla Kansallisarkistossa, joten suunnistin sinne. Ahersin arkistomateriaalin kimpussa muutamana päivänä viikossa useiden vuosien ajan ja ilokseni huomasi löytäneeni esiisiä 1750 luvun puoliväliin asti. Etsin käsiini myös paikallishistorioita käsitteleviä kirjoja ja löysin sattumien kautta yhteyksiä muutamiin Ruuskasiin mm. Heikkiin Maaningalta, Eilaan Nilsiästä ja Jaliin Espoosta. Heikkikin oli pyrkinyt selvittämään sukunsa vaiheita ja teettänyt tutkimuksen kuopiolaisella sukututkijalla Juhani Miettisellä ja siitä tutkimuksesta kävi ilmi, että olin tutkimuksissani oikeilla jäljillä ja totesimme meillä olevan yhteiset juuret.

Isän satavuotisjuhlat Vuosien kuluessa kehkeytyi ajatus isän 100 vuotisjuhlien järjestämisestä. Isä oli kuollut jo 1988, mutta muistojuhlan merkeissä voisi kokoontua. Niinpä ryhdyin tuumasta toimeen ja päätin lyödä kaksi kärkeä yhdellä iskulla, järjestää sekä isän 100 vuotisjuhlan että ns. sukutapaamisen. Juhlapaikaksi valittiin Pielavesi, joka oli isän syntymäkunta.

Yhteistyökumppaniksi juhlan käytännön järjestelyjä varten lupautui pielaveteläinen serkkuni Leena Jääskeläinen isäni veljen tytär. Hän ehdotti juhlapaikaksi Lepikon torppaa vastapäätä sijaitsevan Kauniston kievarin. Ajankohdaksi valikoitui 17-18.7.2004.

Kauniina kesäisen viikonlopun lauantaina muistelimme isäämme Heikkiä, miniät appiukkoaan ja lastenlapset pappaansa, kuten häntä kutsuttiin ja kävimme Pielaveden hautausmaalla isämme vanhempien Heikki ja Ida Ruuskasen haudalla sekä Säviän kanavalla ja tutustuimme kanavanvartijan taloon, joka oli ollut vuosina 1895-1910 isoisämme virkatalo ja isämme syntymäpaikka.

Sukulaisia kokoontui Pielavedelle 50 henkeä Sunnuntaina kokoonnuimme uudelleen Kaunistolle, jonne oli ilmoittautunut iso joukko serkkuja ja serkkujen lapsia ja muita Ruuskasia mm. Jalin sukua yhteensä meitä oli n. 50 henkeä. Kutsun oli kuullut myös Markku Ruuskanen. Hän kertoi historiatietoa Ruuskasista, nimen alkuperästä ja kehityksestä vuosisatojen kuluessa sekä omista tutkimuksistaan, joita hän oli tehnyt jo 70 luvulta alkaen. Ruokailun ja kahvittelun lomassa tavattiin sukua ja käytiin keskustelua viehättävässä ympäristössä ja nautittiin Leenan ja hänen tyttärensä Ullan järjestämästä hyvästä tarjoilusta. Jotkut pistäytyivät myös tutustumassa vastapäiseen Lepikon torppaan. Suvussa kulkeva tarina kertoo, että Ida mummomme oli vierailut Kekkonen torppaan 1900 syntyneen Urho pojan "rotinoissa" "Käydyssä keskustelussa virisi suunnitelma oikean sukuseuran perustamisesta. Asiaa eteenpäin viemään nimettiin muutamia henkilöitä. Tämä kokoontuminen ei jäänyt viimeiseksi" kirjoitti nimimerkki E.J. Pielavesi-Keitele lehdessä keskiviikkona 28. heinäkuuta 2004 otsikolla Ruuskasten suku kokoontui Pielavedellä". Tuon tapaamisen jälkeen perustettiin työryhmä, johon tulivat Heikki Ruuskanen, Jali Ruuskanen, Markku Ruuskanen, Pirkko Ruuskanen-Parrukoski, Kaisa Miettinen ja Lea Kokko. Parin vuoden ajan kokoonnuimme monia kertoja ja suunnittelimme seuran perustamistoimenpiteitä. Vuonna 2006 seuramme oli valmis perustettavaksi.

Lea Kokko

Sivu 15.

Karstulan ja Halsuan Ruuskat

Saarijärven Kalavastingin kylän Ruuskan talossa oli talollisena Olavi Ruuskanen. vuosina 1606 - 1639. Hänen sukunimensä ilmeisesti aiemmin Ruuskainen / Ruuskanen ja myöhemmin Ruuska. Häntä ennen talossa oli isännöineet Olavi Laasonen vuosina 1561-1566 ja Tapani Laasonen 1567-1605. Olavi mainitaan lautamiehenä vuosina 1600-1601.

Seuraava Ruuskan talon isäntä oli Lauri Olavinpoika Ruuska. Hän oli talollisena vuosina 1640-75 Ruuskassa. Hänen puolisonsa etunimi oli Helka.

Puolisoilla tiedetään olleen kolme poikaa, Matti, Sipi ja Erkki Laurinpojat. Matista tiedetään vain hänen puolisonsa etunimi Malin. Sipi Laurinpoika oli seuraava Ruuskan isäntä vuosina 1784-1705. Sipin puoliso oli nimeltään Kerttu. Heidän jälkeensä Ruuskassa isännöivät Markus Sipinpoika 1722-39 ja Markku Markunpoika 1740-59 sekä Heikki Markunpoika 1769-1790. Tuossa vaiheessa Kalavastingin kylä oli siirtynyt Karstulan pitäjään. Heikki Markunpojan jälkeen Ruuskassa oli isäntänä Juho Heikinpoika vuosina 1804-1843 ja hänen jälkeensä Juho Juhonpoika.

Kalavastingin Mäkelässä oli talollisena 1843 Johannes Erkinpoika Ruuska, joki oli samaa Ruuskan sukua.

Karstulan Kalavastingista Ruuskia muutti Kivijärvelle mm. Matti Ruuska 1869 Pudasjärven kylään ja Antti Ruuska 1834 ja hänen poikansa Johannes ja Antti Ruuska, jotka toimivat sahan renkeinä Kannon Sahalla Kivijärvellä.

Ruuskan talosta lähti myös Vetelin Halsualle Erkki Laurinpoika Ruuska, joka oli Ruuskan talon isännän Lauri Olavinpoika Ruuskan poika. Erkki Laurinpoika tuli vävyksi Vetelin Halsuan kylään Karvosen taloon, jossa oli isäntänä ennen häntä ollut Olli Martinpoika Karvonen 1605-16. Karvonen oli alkuaan savolainen, ja oli muuttanut Evijärven Kerttuankylän Karvosesta 1604 tai

1605 Halsualle. Erkki Laurinpoika pakotti poikansa Pietarin käräjillä vuonna 1706 luopumaan talonpidostaan nuoremman veljensä Matin hyväksi. Syynä oli talonpidon laiminlyönti, kun Pietari harjoitti sepän ammattia omaksi hyödykseen ja ympäri maata aina Turkua, Helsinkiä ja Savonmaata myöden. Neljä Erkki Ruuskan lasta haudattiin 1680-1692 välisenä aikana Vetelissä. Erkki kuoli 1726 Vetelin Halsualla. Talollisena hä oli vuosina 1673 - 1690. Erkin puoliso oli Liisa Pietarintytär Karvonen. Erkin poika Pietari oli talollisena vuosina 1691-1706 ja Matti vuosina 1707-1709. Erkin tytär Karin oli aviossa Pietari Juhonpoika Pollarin kanssa, joka oli syntynyt vuonna 1682. Erkki asui Pollarissa 1703-1708. Lähti Suureen Pohjan sotaan veljensä Tuomaksen kanssa noin 1708. Osa sotaan kootuista Kokkolan ylimaan miehistä karkasi jo Ilmajoella pidetyn nostoväen katselmuksen jälkeen Kurikan Mietaalla ja toinen osa Hauholla, missä Pohjanmaan nostoväki teki kapinan palaten kotiseudulleen maitaan viljelemään.

Sivu 16.

Pääosa niistä miehistä, joita oli otettu Pohjanmaan rykmenttiin, menetettiin sodissa vuosina 1710-14 marsseilla sekä ankarissa ja onnettomissa taisteluissa. Viimeinen sotatoimi, johon Pohjanmaan miehet osallistuivat, oli Kaarlekinukaan epäonnistunut yritys vallata Norjan Trondheim talvella 1718-19. Uutena vuotena 1719 pääosa kenraali Karl Armfeltin johtamasta armeijasta tuhoutui perääntyessään jäätävässä lumimyrskyssä yli tuntureiden vain seitsemän Kokkolan ylimaan miehen palatessa retkeltä.

Palanneiden joukossa oli Pietari Juhonpoika, joka oli ylennyt ensin aliupseeriksi, sitten korpraaliksi ja lopulta tammikuussa 1718 majurin komppanian varusmestariksi. Pietari erosi armeijasta syyskuussa 1719 ja palasi kotiseudulleen sodan jälkeen.

Hän oli ottanut sotilasnimikseen vaimonsa kotitalon Ruuskan mukaan Rusk eli Rusch-nimen. Pietari asui Halsuan Tuominiemessä 1731-36 ja 1755-1761 rippikirjan mukaan. Hänen pojastaan tuli Tuominiemen talon isäntä ja hänestä polveutuu moni Kokkolan ylimaan asukas. Erkki muutti pois Vetelistä vaimoineen huhtikuussa 1741 Kälviälle ja Ullavaan. Hän kuoli kirkonköyhänä 6.11.1761 Vetelin Halsuan Tuominiemessä.

Pietarin ja Karinin poika Pekka asui Halsuan Liedeksessä 1729-1730 ja otti Tuominiemen nimen muutettuaan sen nimiseen taloon noin 1731. Hänellä oli kolme aviopuolisoa ja ainakin seitsemän lasta Tuominiemessä.

Halsuan kylän Karvosessa eli Ruuskassa asui 1700-luvun alussa Erkki Erkinpoika Ruuska, joka oli syntynyt vuonna 1684. Isonvihan aikaan halsualainen Erkki Ruuska joutui kovasti kärsimään venäläisistä. Henkikirjassa vuodelta 1723 sanotaan, että venäläisten pahoinpideltyä Erkkiä hän oli jäänyt vaivaiseksi ja sen takia oli vapautettu henkirahan maksusta. Erkki menetti myös kaksi lastaan venäläisille, jotka veivät lapset mukanaan Venäjälle myyden heidät orjiksi. Kokkolan ylämaasta vietiin tällä tavoin ainakin 15 henkeä Venäjälle. Näin kerrotaan Kokkolan pitäjän Yläosan historiassa.

Halsuan kylän Karvosessa eli Ruuskassa asui vuosina 1710-30 Heikki Ruuska, joka oli syntynyt 1674. Heikki oli Kalavastingista muuttaneen Erkki Laurinpojan poika. Heikin jälkeen Halsualla asui Heikki Heikinpoika, jonka jälkeen taloon tuli vävyksi Matti Matinpoika, joka otti Ruuskan nimen avioituttuaan 1758 Karin Heikintyttären kanssa. Heidän tyttärensä Karin avioitui Pauli Paulinpojan kanssa, joka niinikään asui vävynä Ruuskassa vuonna 1801.

Heidän poikansa Abraham oli sen jälkeen talollisena vuosina 1824-36 Halsuan Ruuskassa.

Keskipohjanmaan Halsualla Ruuskia asuu meidänkin päivinämme.
